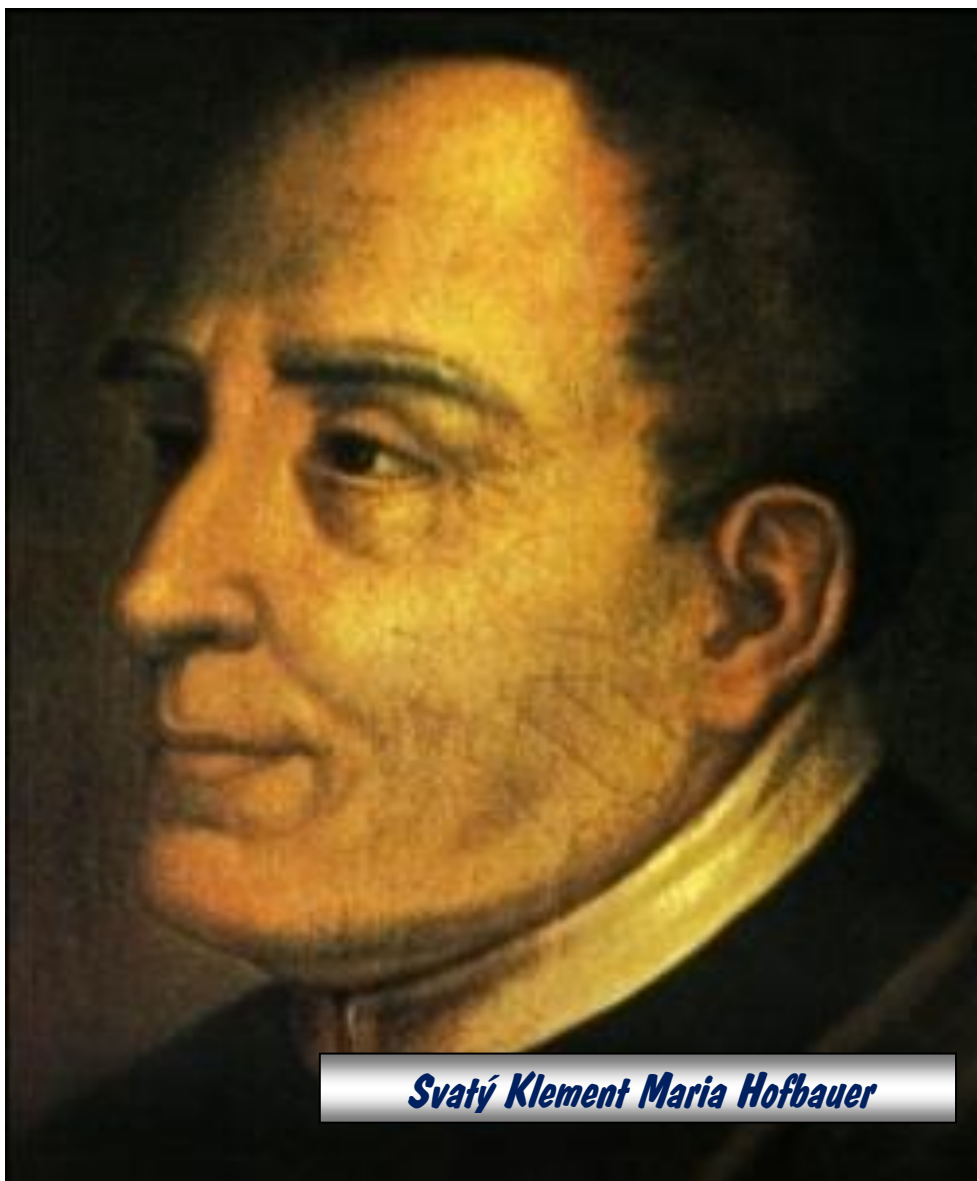

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

18. ROČNÍK - LISTOPAD 2020 - ČÍSLO 198

FARNÍČEK

Svatý Klement Maria Hofbauer

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

ocitli jsme se opět v čase nouzového stavu, v koronavirové karanténě, v čase zavřených kostelů. Jarní stav – nemožnost spolu s vámi prožívat nejkrásnější liturgické období – přípravnou dobu velikonoční, velikonoční triduum a dobu velikonoční bylo pro mě velkou kněžskou bolestí, ale i výzvou k hlubšímu osobnímu prožívání velikonočního tajemství.

Na začátku této podzimní situace vyšla **kniha P. Tomáše Halíka – Čas prázdných kostelů**. Jednu část, která mne silně zaujala a s níž plně souzním vám zde útržkovitě odcituji: „Křesťanská média a sociální sítě farností hojně předkládaly přenosy mší... Sám jsem s dojetím sledoval velikonoční přenosy bohoslužeb papeže Františka...

Ovšem více než pontifikální mše mne zasáhl přenos prosebné modlitby před vatikánskou bazilikou. Byl jsem papeži vděčný, že pak při jedné z oněch elektronicky přenášených mší přiznal, že si je vědom jejich problematičnosti, totiž **pokusem nahrazovat reálnou přítomnost věřících při slavení eucharistie konzumem bohoslužeb na televizní obrazovce**... Sociální sítě jsou vítanou pomocí při přenosu dat a informací včetně kázání a katechezí – ale nemohou umožnit slavení, natož slavení eucharistie... **Absence veřejných bohoslužeb byla příležitostí, „zajet na hlubinu“ a položit si velmi podstatné otázky... Třeba – co dělá křesťana křesťanem**, když tradiční „církvevni provoz“ náhle přestane fungovat?

V eseji, ve kterém jsem se pokusil na samém počátku pandemie teologicky reflektovat tuto událost, který se rozšířil a byl publikován v mnoha překladech, jsem si položil otázku, zda čas zavřených kostelů není prorockým varovným znamením pro budoucnost...**Obávám se, že pokud církev nevezme vážně naléhavou výzvu papeže Františka k vnitřní reformě**, k radikálnímu obratu k evangeliu, k prohloubení své teologie, spirituality a pastorační praxe, může se tento čas prázdných kostelů stát varovným obrazem blízké budoucnosti.“

Nyní jsem byl (jste byli) ochuzeni o prožití jedné z nejkrásnějších podzimních liturgických slavností – **Všech svatých** s nádhernými liturgickými texty a zpěvy. Doporučuji vám znovu si je přečíst. Jsou také v předsíni kostela na letáčku **nedělní liturgie**. A také o vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Možnost modlit se za ně je prodloužena a celý listopad.

Možná přijdeme i o možnost prožívat liturgicky v kostele dobu adventní a doufám, že ne i o Vánoce. Už teď plánujme a přemýšlejme, jak co nejlépe prožít jejich hluboký duchovní rozměr.

Milé sestry a bratři, všem vám přeji a vyprošuji Kristův pokoj, radost a lásku do vašich srdcí a rodin.

o. Josef

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

V tento den neoslavujeme jen svátek mnoha svatých spojených do jediného dne.

Slavíme něco mnohem hlubšího - tajemství společenství svatých.

Jedná se přímo o jeden z článků našeho Vyznání: „Věřím ve svátou církev obecnou, společenství svatých..." Všichni svatí, tedy Kristem vykoupení, kteří odešli ze života před námi, počínaje Marií, tvoří společenství, utvářejí jednotu jsou oslaveným tělem Krista. Jsou však odlišným způsobem ve spojení také s námi. Už je s námi nepojí víra a naděje (tyto dvě skutečnosti jsou už pro ně minulostí), ale sjednocuje je s námi láska, jež nikdy nepřestává; láska chápaná jako vyjádření lásky našeho společného Otce, jediného Spasitele a jediného Ducha, a rovněž láska chápaná jako „druhé přikázání“, která nás vede k solidaritě s nimi a je zase k starostlivosti o nás. Ano, protože my, stejně jako oni, neseme na čele- byť dosud skryté „pečeť našeho Boha“; i my jsme předurčení, abychom doplnili onen tajemný počet 144 tisíc poznamenaných. **Vzhledem k této hluboké jednotě bychom se dnes měli cítit vzájemně blízcí se všemi svatými**, kteří před námi věřili všemu tomu, čemu věříme také my; doufali v to, v co my doufáme; trpěli tím, čím také my trpíme. Jsou to naši bratři a přátelé. Jejich poklady svatosti patří k rodinnému bohatství a já s ním mohu počítat. I oni patří k oněm „*pokladům v nebi*“, na které Ježíš odkazoval a doporučoval jejich zabezpečení. **Díky tomuto tajemnému společenství jsou svatí mezi námi také přítomní.** V nebi - ujišťoval Jan - adorují před Beránkovým trůnem. Ale také my zde - v temnotě víry a svátostných znamení - adorujeme „před Beránkovým trůnem“. Oni jsou jenom „na druhé straně oltáře“. Když je při některých mimořádných příležitostech (jako třeba kněžské svěcení) vzýváme jménem v *Litaniích ke všem svatým*, pociťujeme, že skutečně stojí při nás a že by mohli na každou invokaci odpovědět jako na bratrské oslovení: Jsem přítomen! **Jaký je vlastně rozdíl mezi námi a svatými, jež dnes oslavujeme? Oni jsou skutečně blažení, my však zatím pouze „v naději“; „spe gaudentes“**, jak píše Pavel (Řím 12,12). Ve druhém čtení nás však Jan uvádí do hlubší a velmi útěšné pravdy - něco nás už teď spojuje, a ne rozděluje, se stavem nebeských blažených: „*Milováni, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé...*“ Již nyní jsme tím, čím jednoho dne budeme - dětmi Božími. To podstatné nám už teď náleží - nebeské království už začalo také pro nás, právě díky tomu, že jsme Boží děti a spoludědici Kristovi. Tato skutečnost začleňuje i nás do společenství svatých. **Běda nám, pokud bychom se nechali svést do pokojné zahálky.** Ano, jsme dětmi Božími skrze křest, ale neznamená to, že naše synovství je nezvratné a stálé. Jsme ještě pořád vystaveni nebezpečí úpadku z tohoto stavu a zabrzdění růstu tohoto semínka. Proto tedy musíme očekávat „*a pracovat s úzkostlivou bází na tom, abychom došli spásy*“ (Flp 2,12) a **prokazovat dobro všem, „dokud máme ještě čas“** (Gal 6,10). **Největší rozdíl mezi námi a svatými se nachází právě v té skutečnosti, že my žijeme v čase a máme čas.** Jestli by si svatí mohli něco přát a něco nám závidět, pak by to byl právě čas. Čas, aby mohli více milovat, aby se mohli více očistit, aby se mohli stát podobnější Beránkovi bez poskvrny. My čas máme; nevíme však kolik, ani dokdy. Je na nás se rozhodnout, jak s ním naložíme, zda ho jednoduše necháme proběhnout, nebo ho využijeme jako jednu z nejvzácnějších hříven, která nám byla dána.

**Z knihy R. Cantalamessa Slovo a život
vybral o. Josef**

VÝZVA BISKUPŮ VĚŘÍCÍM

Biskupové Čech, Moravy a Slezska jednali v rámci 124. plenárního zasedání na Svatém Hostýně. Z důvodu protipandemických opatření ze strany Vlády ČR se část biskupů setkala osobně a druhá část se připojila na jednání formou online konference. Biskupové vydali z plenárního zasedání výzvu pro věřící.

Drazí věřící,

tak jak jsme se na vás obraceli na začátku první vlny pandemie, obracíme se na vás i nyní, v této nelehké době, kdy procházíme všichni další těžkou zkouškou. Řada našich rodinných příslušníků je nemocná nebo v karanténě a nemůžeme z důvodu nařízených protipandemických opatření navštěvovat své blízké.

Protože není možné společně slavit Eucharistii, povzbuzujeme všechny kněze, aby stáli lidem nablízku, byli k dispozici pro individuální duchovní péči, zajistili otevření kostelů pro soukromou modlitbu všude, kde je to možné, a byli k dispozici posloužit svátostmi jednotlivcům.

Všechny pak chceme ujistit o naší blízkosti v modlitbách, zvláště vás, které pandemie Covid-19 jakýmkoliv způsobem již postihla. V předvečer svátku sv. Jana Pavla II., který si sám musel projít zkouškou své těžké nemoci, ho prosíme, aby se za nás přimlouval. Připomínejme si stále jeho často opakovaná slova „Nebojte se!“. Jeho hluboké svědectví víry může pro nás být v této době příkladem a pamatujme, že Pán je stále s námi a nikdy nás neopustí. Jeho milost je silnější než pandemie.

Děkujeme a povzbuzujeme všechny, kteří se v této době rozhodli pomáhat. Především lékařům, sestrám, zdravotníkům, ale také duchovním, bohoslovcům, studentům a ostatním, kteří pečují nebo se osobně nasazují pro dobro a útěchu druhých.

Spojme se společně každý den ve 20.00 hodin v modlitbě svatého růžence a prosme Matku Boží, Pannu Marii, Pomocnici křesťanů, za ukončení pandemie koronaviru. Pamatujme také v modlitbách na lékaře, zdravotníky, nemocné, seniory, všechny osamělé, ty, kteří nesou břímě rozhodování a nezapomínejme ani na ty, kteří nás již předešli na věčnost. Budme si s pomocí Boží vzájemně oporou.

Čeští a moravští biskupové

21. října 2020, v předvečer svátku sv. Jana Pavla II.

www.cirkev.cz

Z TRAKTÁTU „O SMRTELNOSTI“ OD SV. CYPRIÁNA, BISKUPA A MUČEDNÍKA BEZE STRACHU ZE SMRTI MYSLEME NA NESMRTELNOST...

Máme mít na paměti, že nemáme jednat podle své vlastní vůle, ale podle vůle Boží, tak jak nám Pán přikázal denně se modlit. V naprostém rozporu s tím, ano, přímo zvrácené je, když napřed prosíme, aby se stala Boží vůle, a pak, když nás Bůh volá a odvádí z tohoto světa, příkazu jeho vůle vůbec nechceme poslechnout! Tvrdohlavě odporujeme a vzpíráme se a necháme se vléci před tvář Páně jako vzpurní otroci, s námkem a smutkem, a odcházíme odsud jen proto, že musíme, a ne ze svobodné poslušnosti. A přitom chceme být od něho poctěni nebeskou odměnou, i když k němu přicházíme neradi. Proč se tedy modlíme a prosíme, aby přišlo nebeské království, máme-li raději pozemský život? Proč se znovu a znovu modlíme a žádáme, aby Bůh uspil příchod svého království, jestliže mnohem víc toužíme a usilovněji si přejeme sloužit tady na zemi ďáblu, než vládnout s Kristem? Když svět křesťana nenávidí, proč máš rád toho, kdo tě nenávidí, a nejdeš raději za Kristem, který tě vykoupil a miluje tě? Jan ve svém listě upozorňuje, volá a nabádá, abychom nemilovali svět a neřídili se tělesnými žádostmi. *Nemilujte svět, říká, ani to, co je ve světě. Jestliže kdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Vždyť všechno, co je svět však pomíjí a s ním i jeho žádost. Kdo však koná, co chce Bůh, zůstává na věky.* Se statečným odhodláním budme spíše ochotni ke všemu, co chce Bůh. Beze strachu před smrtí myslíme na budoucí nesmrtnost. Tím ukažme, že opravdu jsme to, čemu věříme. **Milovaní bratři, je třeba mít na zřeteli a častěji uvažovat o tom, že jsme se zřekli světa a jen v něm dočasně přebýváme jako hosté a poutníci.** S radostí vítejme den, který každému z nás určí náš domov a který nás odsud vysvobodí, vyprostí z nástrah světa a znovu uvede do ráje. **Kdo by z ciziny nespěchal zpět do vlasti? My za svou vlast považujeme ráj; tam nás očekává mnoho našich drahých,** touží po nás početný a velký zástup našich rodičů, bratří, dětí, kterým už nemůže nic uškodit, mají však dosud starost o naši spásu. **Shledat se s nimi, obejmout se s nimi, jaká je to společná radost pro ně i pro nás!** Jaká je to tam v nebeském království blaženost být beze strachu z umírání, jaké je to svrchované a trvalé štěstí žít věčně! Je tam slavný sbor apoštolů, plesá tam množství proroků, je tam nesčetný zástup mučedníků ozdobených slávou, zápasy i utrpením a korunou vítězství. Jsou tam odměněni milosrdní, kteří konali skutky spravedlnosti, kteří sytili a štědrě obdarovávali chudé, a kteří podle rady Páně proměnili pozemský majetek v nebeské poklady. **Milovaní bratři, spěchejme dychtivě za nimi. Ať Bůh vidí, jaké je naše smýšlení, ať Kristus shlédne na naše odhodlání a víru, neboť vznešenějšími dary své lásky odmění ty, kdo po něm budou více toužit.** „Smrt je velké dostaveníčko, které nás všechny čeká a ze kterého naše materialistická společnost vytvořila nepřekonatelné tabu vyvolávající strach. Pane Ježíši, ty, který jsi smrt porazil, otevři naše srdce a naši mysl, abychom pochopili, že smrt je lidský proces jako narození; je zrozením do jiného života. Smrt je konečná stanice po dlouhém životním pochodu, během něhož padáme, namáháme se, cítíme osamělost, žízeň a máme pochybnosti, zda lze dosáhnout cíle. Pane, zbav nás strachu ze smrti a učiň, aby myšlenka na ni nám pomáhala lépe žít, abychom mohli jednoho dne přebývat ve tvém domě. Smrt je také výchozím bodem pro ty, kdo žili dobře, snažili se tě stále lépe znát a stále více tě milovat. I my bychom měli prožívat každou událost v zářivém světle života, který nás teprve čeká.“

(Lectio divina, pátek 34. týdne)

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÝ KLEMENT MARIA HOFBAUER

Klement Maria Hofbauer hledal své povolání dlouho a posléze jej musel naplňovat v neklidné době, která stále hatila jeho plány. Je živým svěděctvím toho, že Boží prozřetelnost umí psát rovně i po křivolakých řádcích.

Narodil se 26. prosince 1751 v Tasovicích u Znojma Pavlovi a Marii Dvořákovým a dostal jméno Jan. Byl devátý z dvanácti dětí, z nichž, sedm záhy zemřelo. V šestnácti letech vstoupil do učení k pekaři do Znojma. Práce mu šla, mistr si jej oblíbil, nakonec ale z učení utekl a vydal se na pouť do Říma. Po návratu se nabídl do služeb premonstrátům v Louce u Znojma. Znovu v něm však vzrůstala touha po duchovním povolání, tak se vydal s přítelem Petrem podruhé do Itálie, kde chtěl zůstat v samotě s Bohem. Dne 23. ledna 1783, o svátku sv. Klementa z Ankary, přijal z rukou biskupa, budoucího papeže Pia VII., poustevnický šat a s ním nové jméno Klement. Mladí bratři dostali na starost opuštěnou mariánskou svatyni poblíž Tivoli s přilehlou poustevnou.

Ani zde však Klement nenašel své povolání, a proto se brzy vrátil k premonstrátům v Louce. Tentokrát mu dovolili studovat klášterní školu. Nakonec ale ze školy předčasné odchází a začíná poustevničit tentokrát v Chříbském lese. V rámci josefínských reforem však dochází i ke zrušení poustevnických řádů a Klement se chtěl nechtě vrací ke svému řemeslu pekařství, nejprve do Moravských Budějovic a poté do pekařství ve Vídni.

Tam ho čeká další překvapení Prozřetelnosti-nečekaná podpora dobrodinců, díky níž začínají spolu s Tadeášem Hüblem studovat teologii. Studium oba dokončí v Římě roku 1784 a rok poté vstupují do mladé kongregace redemptoristů. Její zakladatel sv. Alfons z Liguori údajně vnímal jejich příchod jako Boží znamení, že nastal čas rozšíření kongregace dále na sever. Oba mladí redemptoristé jsou proto záhy vysláni zpět do své vlasti. Po roce stráveném ve Vídni je však jasné, že zde jsou dveře zavřené, a tak se nabídnou pro misie v Bílé Rusi. Cestují přes Varšavu, kde je místní biskup požádá

o prozatímní správu kostela sv. Benona. Ve Varšavě nakonec Klement stráví následujících dvacet let a založí zde první klášter redemptoristů severně od Alp. Misie není snadná, stále musí čelit odporu a úkladům jak ze strany některých Poláků, tak i jejich okupantů ruské i německé národnosti. Ke Klementovi se postupně přidávají další bratři i laičtí spolupracovníci a kostel redemptoristů se stává živým misijně pastoračním centrem. Kromě svátostí se zde nabízejí kurzy o víře, uskutečňuje se péče o konverty, funguje i tiskárna pro potřeby misie. Otcí Klementovi se podaří založit sirotčinec a učitelské školy pro děti z ulice, ohrožené prostitucí. Později bude stát i u počátku bohosloveckého semináře. Peníze získává pracně, nejednou žebráním dům od domu. Časem dokonce pomáhá organizovat zakládání redemptoristických klášterů v ruském Kursku, Německu a Švýcarsku. Mezitím nastává další nečekaný zvrat: Napoleon válčí s Pruskem, jež před časem uchrátilo západní část Polska i s Varšavou. Po dobytí Varšavy zakáže působení všech řeholních řádů. A tak jsou roku 1808 redemptoristé spolu s dalšími řádovými kněžími vyhoštěni ze země. Následuje zabrání kláštera i škol, navenek úspěšná misie končí fiaskem. Klement Maria Hofbauer se vrací do Vídně. Prožité utrpení jej nezlomilo, naopak mu pomohlo vnitřně dozrát. Stává se oblíbeným pastýřem duší, hojně se věnuje chudým a nemocným. Po několika letech je mu svěřena správa kostela sv. Voršily.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Jako vyhledávaný kazatel a vzdělaný člověk má vliv na studenty i na literáty své doby. Jelikož však z kazatelny občas napadá osvícenství a josefínskou církevní politiku, stává se trnem v oku místní policie, je stále sledován a vyslýchán.

Teprve na sklonku života se otci Klementovi podaří získat úřední souhlas k působení redemptoristů na rakouském území (r. 1820). Sám už se jeho uskutečnění nedožije, vyčerpán prací a nemocemi umírá o měsíc dříve, 15. března roku 1820. Později jsou jeho ostatky přeneseny do kostela Panny Marie na nábřeží v centru Vídně. Jelikož se u jeho hrobu uskutečňovala uzdravení a byly vyslyšeny mnohé modlitby, byl proces blahověření završen už roku 1888. Jen o dvacet let později, roku 1909 prohlásil papež Pius X. otce Klementa M. Hofbauera za svatého. Jeho rodná světnička v Tasovicích byla přebudována na kapli, kostel zasvěcený svátému Klementovi spravuje komunita redemptoristů

„Bože, tys dal svatému Klementovi pevnou víru a nezdolnou vytrvalost; vyslyš naše prosby a pro jeho zásluhy nám pomáhej, ať ho následujeme stálostí ve víře a dokonalostí v lásce.“

Vybral o. Josef

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ V DOBĚ COVIDU

Počty církevních pohřbů rok od roku mírně klesají, v roce 2019 jich bylo 20.642.

Jak zajistit pozůstalým důstojné rozloučení řeší zástupci katolické církve v ČR dlouhodobě. Stejně tak je aktuální i otázka, proč někteří pozůstalí nedopřejí svým zemřelým, byť byli pokřtěni, církevní pohřeb (ať už v kostele nebo obřad na hřbitově). Letošní pandemie téma důstojného umírání a způsobu posledního rozloučení akcentovala a nabídka důstojného obřadu i útěchy pro pozůstalé se stává o to důležitější. V loňském roce zemřelo v České republice 112.362 osob, což je nepatrně méně, než v předchozích dvou letech. Katolická církev poskytla službu církevního obřadu u 20.642 pohřbů, což je však nejméně od vzniku České republiky. Nevíme, nakolik ovlivní Covid 19 v roce 2020 počty zemřelých a počty církevních pohřbů. Každopádně ale už nyní víme, že epidemiologická opatření výrazně ovlivňují způsob, jakým se s našimi zesnulými loučíme.

Současná omezení pohřbů ohrožují i světská poslední rozloučení a lidé o to bolestněji cítí, že se nemohou důstojně rozloučit a hůře se vyrovnávají s odchodem blízké osoby. Pohřby bez obřadu, na které Církev upozorňovala jako na znepokojující trend v loňském roce, se v těchto dnech stávají nevyhnutelnými. Proto Církev nabízí řadu možností, jak zajistit důstojné rozloučení a poskytnout tolik potřebnou útěchu pozůstalým i v současných obtížných podmínkách. Jde například o obřad uložení do hrobu pod širým nebem nebo přípravu zádušní mše, kterou lze uspořádat v okamžiku uvolnění epidemiologických opatření. „Vyprovázení zemřelých a pastorece pozůstalých je jednou z oblastí, na které se chceme v nastávajícím období zaměřit. Vidíme, v jakých podmínkách lidé odcházejí a jak komplikované je zajistit ve stresu důstojné rozloučení, současná situace to vše činí ještě náročnější. A lidé dobrou útěchu opravdu potřebují,“

P. Stanislav Příbyl, generální sekretář České biskupské konference.

PAPEŽ FRANTIŠEK JMENOVAL 13 NOVÝCH KARDINÁLŮ

Papež František koncem října překvapivě jmenoval 13 nových kardinálů, povýšení do kardinálského stavu budou při slavnostní konsistoři ve Vatikánu 28. listopadu. Je mezi nimi i washingtonský arcibiskup Wilton Gregory (72), který se tak stane prvním afroamerickým kardinálem, uvedla agentura Reuters. Devět ze jmenovaných kardinálů je mladších 80 let, takže se mohou stát členy konkláve, které po smrti nebo rezignaci nynější hlavy římskokatolické církve vybere příštího papeže. Těchto devět mužů pochází z Itálie, Malty, Rwandy, USA, Filipín, Chile, Bruneje a Mexika.

Papež jména nových kardinálů oznámil z okna své pracovny věřícím na Svatopetrském náměstí. Mezi jmenovanými kardinály je i Gregory, který se stal washingtonským arcibiskupem jako první černoch loni v květnu. V tomto nejvlivnějším katolickém úřadu v USA vystřídal kardinála Donalda Wuerla, kritizovaného za to, že nedokázal zabránit zneužívání v církvi. Gregory proslul jako velmi hlasitý kritik sexuálního zneužívání, jehož se v předchozích letech dopouštěli někteří církevní představitelé a jiní ho kryli či nedostatečně vyšetřovali. Gregory také letos podpořil demonstrace proti policejnímu násilí, které vypukly po smrti černocha George Floyda při policejním zatýkání. V červnu Gregory kritizoval i prezidenta Donalda Trumpa za to, že pózoval s biblí u kostela ve Washingtonu, kde policie předtím rozehnala slzným plynem a gumovými projektily pokojné demonstranty. Kardinály se např. stanou také Ital působící dlouhodobě ve Vatikánu Raniero Cantalamessa, arcibiskup z rwandského Kigali Antoine Kambanda, arcibiskup José Feurte Advincula z Filipín či arcibiskup Celestino Aós ze Santiaga de Chile.

www.radiovaticana.cz

ZDENĚK JANČAŘÍK – KNIHA MILÁČEK PÁNĚ

Měl evangelista Jan výsadní postavení mezi apoštoly? Při poslední večeři „ležel na Pánových prsou“, stál jako jediný z apoštolů pod křížem a Ježíšem z kříže mu byla svěřena do opatrování Ježíšova matka. Evangelium svatého Jana, Miláčka Páně, shrnuje Ježíšův příběh očima učedníka, který byl milován. Podle tradice ho sepsal starý muž, který na závěr života reflektuje Ježíšův život a jeho působení „velikonočníma očima“. Ježíšův křest, zázraky, několik zásadních setkání (s Nikodémem, Samařankou, Marií a Martou v Betánii) jsou popisovány na pozadí vzkříšení. Příběh se rozvíjí jakoby od konce, vědomí závěru (vzkříšení) se promítá do všech slov evangelia. To vytváří prostor pro hlubinné ponory do situací, které ostatní evangelisté přecházejí jen několika slovy nebo náznaky (rozmnožení chlebů, umývání nohou), nebo je nezmiňují vůbec (svatba v Káně, vzkříšení Lazara). Známý salesiánský autor píše o „Miláčkově Páně“ na pozadí svých reflexí o současném křesťanství a roli kněží a „apoštolů“ v dnešním světě. Snaží se pochopit, proč být milován znamená zároveň schopnost lásku předávat a být pro druhé „Miláčkem“. Ze své kněžské praxe píše o situacích, kdy role „Miláčka“ nebyla naplněna, nebo se obrátila ve svůj opak.

Zdeněk Jančařík je salesián, překladatel z němčiny (např. sebrané spisy Edity Steinové), autor knihy Přeskočit horu a Plátno z Turína. V současné době působí v salesiánské komunitě v Brně-Žabovřeskách.

(Kniha vyšla v nakladatelství Portál)

ČÁST RECENZE KNIHY OD JIŘÍHO PEŇÁSE (PRO TÝDENÍK ECHO)

Janovo evangelium, jak křesťané vědí, se od tří předchozích, tzv. synoptických evangelií (Matouš, Marek, Lukáš) dost výrazně liší. Není to „prozaický“ záznam Ježíšových skutků, je jiné, duchem i slovníkem. Místo „dokumentu“ je to výklad a reflexe, místo Ježíšova rodokmenu a vyprávění o jeho cestě na kříž je to spíš manifest víry. Není to v žádném případě nějaké sladké rozjímání, ani to není hlubokomyslná meditace. Je to živé psaní a přemýšlení o dva tisíce let starých a pořád věčných věcech. O lásce, o té duchovní, ale i tělesné, o lásce k Bohu, ale také k ženě a či jiném člověku. Nebo také o tom, co znamená naopak být nemilovaný a zatracený, jako se to stalo Jidášovi, o co z toho pak pochází. V Jančaříkově výkladu je prostor pro tajemství a nejistotu, proč se vlastně děly věci, jak se děly, Kristovi i všem ostatním trpícím, proč je láska všudypřítomná, ale proč není všemocná.

Jančařík píše vlastně cosi jako paměti či obrazy ze své „cesty k Bohu“, přičemž je vkládá do živé tkáně Janova líčení. Je to odvážné, ale zase i jaksi cudné psaní, píše o svých ateistických, ba antiklerikálních rodičích, o své předlistopadové konverzi, zajímavě a zábavně píše o kněžském semináři ještě v Litoměřicích a letech ve „struktuře“ církve. Velmi vtipná a výstižná je jeho typologie českých kněží, v níž se možná některý pozná, já bych o pár věděl. O stavu českého katolicismu píše otevřeně a kriticky, ale úplně prost nějakého sklonu k hysterii, defétismu nebo elitářství. Je realista a přitom šťastně „zamilován“, takže se může pevně spolehnout na svou víru, přičemž naprosto přesně ví, jak je ta věc ohrožená a v dnešním světě ze všech stran napadaná. Má ji tedy za dar a největší své bohatství, přičemž ji nikomu, ani čtenáři, nevnučuje a nepyšní se jí. Je to kniha, z níž čtenář pochopí, proč je právě o miláčkově Páně.

vybral pn

MODLITBA ZA VNITŘNÍ SVOBODU OD STRACHU

P. VOJTĚCH KODET OCARM.

Známý a oblíbený autor publikací o duchovním životě ve svém textu reaguje na aktuální situaci způsobenou novým typem koronaviru. Jako zvlášť důležitá se v současné době jeví prosba, abychom si dokázali zachovat naději v budoucnost a důvěru v Pána.

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám.

Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal.

Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život a mohu za tebou přijít se vším, co mé tíží.

Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat žádnou dokonalostí ani žádným výkonem.

Vím, že mě miluješ takového, jaký jsem, a že víš, co nosím ve svém srdci a s čím každodenně zápasím. Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou jsi mi daroval.

Dnes bych ti chtěl vydat zvlášť všechny své starosti, obavy, strachy a úzkosti.

Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu

od obavy, že nemám věci lidsky pod kontrolou, od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých, od strachu z nemoci a ze smrti,

od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby, od katastrofických scénářů budoucnosti.

Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa.

Pane Ježíši, prosíme tě, ujmi se nás!

Daruj mi prosím vnější i vnitřní svobodu, abych neměl strach se stýkat se svými bližními, abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí, abych si zachoval naději v budoucnost a důvěru v tebe, a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmi se nás.

Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“

Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.

Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.

Pomoz nám, abychom věřili víc tobě a tvému slovu než slovům, která zasévají strach.

Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti závoj strachu a úzkosti a dej nám odvahu k důvěře, že se ti nic nevymklo z rukou.

Prosím tě o moudrost, abychom se dobře rozhodovali každý den a správně jednali.

Pokud máme projít nějakou životní zkouškou, dej nám, prosím, tu milost, abychom to přijali a nespolehali na sebe, svůj rozum a svoje síly.

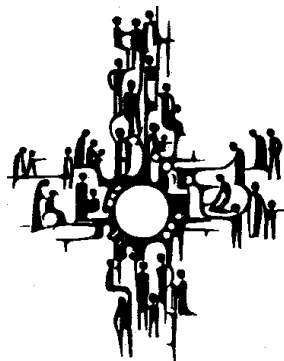
Odevzdávám se ti. Pane Ježíši, na další den svého života.

Odevzdávám ti také všechny své drahé a prosím tě, chraň nás před všemi úklady nepřítelů spásy, který rozsévá strach a ničí lidské vztahy, odvádí nás od tebe a od důvěry ve tvoji prozřetelnost, dobrotu a lásku.

Pošli své svaté anděly, ať chrání mě i všechny mé blízké od nemoci a nešťastných událostí.

Ved' mě, prosím, svým Duchem, ať mohu přinést pokoj všem, se kterými se setkám.

- 1.11. Slavnost Všech svatých
2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – Dušičky
8.11. 32. neděle v mezidobí
9.11. Posvěcení Lateránské baziliky
10.11. Památka svatého Lva Velikého
12.11. Památka svatého Josafata
13.11. Památka svaté Anežky České
15.11. 33. neděle v mezidobí
17.11. Památka svaté Alžběty Uherské
22.11. Slavnost Ježíše Krista Krále
29.11. 1. neděle adventní
30.11. Svátek svatého Ondřeje

MOŽNOST ZÍSKAT ODPUSTKY JE KVŮLI PANDEMII PRODLOUŽENA

Z důvodu pandemie Covid-19 je možnost získat plnomocné odpustky pro zemřelé prodloužena na celý měsíc listopad. Úkony a podmínky jejich získání budou přizpůsobené tak, aby se zajistila bezpečnost věřících. Z pověření Svatého otce to umožnila formou dekretu Apoštolská penitenciárie, která tak vyšla vstříc žádostem biskupů z mnoha zemí světa postižených koronavirem. Ta s osobním pověřením papeže Františka stanovila, že je letos možné získat plnomocné odpustky po celý měsíc listopad. Tato možnost plnomocných odpustků, která obvykle platí pouze od 1. do 8. listopadu, byla nyní prodloužena na celý měsíc z důvodu pandemie Covid-19.

V České republice je tato možnost i týden před 1. listopadem, tj. letos již od 25.10 2020. Celkově lze tedy odpustky spojené s návštěvou hřbitova letos získat kterýchkoli osm dní od 25. 10. do 30. 11. dle vlastní volby.

Podmínkami jsou v daný den:

návštěva hřbitova,
modlitba za zesnulé,
modlitba na úmysl Svatého Otce,
vytlačení sebemenšího zalíbení v hříchu,
svaté přijímání;
a v okruhu těchto dní svátost smíření.

Odpustky spojené s návštěvou kostela, které je běžně možné získat 2. listopadu, lze letos získat kterýkoli den měsíce listopadu podle vlastní volby.

Podmínkami jsou v daný den:

návštěva kostela nebo kaple,
modlitba Otčenáš,
modlitba Věřím,
modlitba na úmysl Svatého Otce,
vytlačení sebemenšího zalíbení v hříchu,
svaté přijímání;
a v okruhu těchto dní svátost smíření.

Drazí kněží a jáhnové, řeholnice a řeholníci, bratři a sestry v Kristu, v posledních dnech se šíří názor, že omezení daná vládními nařízeními se nevztahují na bohoslužby, protože účast na bohoslužbě je výkon ústavou zaručeného práva podle listiny základních práv a svobod, která je součástí Ústavy České republiky.

Právní názory na tuto věc mohou být a jsou různé. Rozhodující by bylo vyjádření Ústavního soudu. Na plenárním zasedání ČBK konaném ve dnech 19.–21. října 2020 na Svatém Hostýně jsme konstatovali v duchu vládních nařízení, že v současné době není bohužel možné se účastnit Eucharistie coby veřejné bohoslužby, tak jako za normálních okolností. Toto rozhodnutí bylo biskupy přijato kompetentně, se vši vahou hlasu pastýřů, kteří nesou odpovědnost za Boží lid. Při přijímání tohoto vládního opatření jsme jasně viděli úmysl zákonodárce, kterým je zamezit dalšímu šíření nemoci COVID-19 dočasným, avšak poměrně razantním omezením kontaktů mezi lidmi. I kdybychom přesto měli právo se scházet na bohoslužbách, není nutné toto právo využívat, neboť bychom jako křesťané měli být v této situaci především solidární, ohleduplní a měli bychom jít příkladem.

Prosím, dodržujeme tedy příslušná omezení.

Druhý vatikánský koncil pojednává v dokumentu Sacrosanctum concilium o různých podobách Kristovy přítomnosti v církvi. Vrcholem je bezesporu slavení Eucharistie, ale jsou i jiné způsoby, jak se s Pánem setkat: v Písmu, v modlitbě a slavení v rodinném kruhu a podobně.

Prosím, dejme příklad celé společnosti tím, že s ní ponese „tíhu dne i horko“ současné situace. Buďme ohleduplní a vždy připraveni pomoci. Nezapomínejme na modlitbu stejně jako na dobré skutky. Znovu si připomeňme, že modlitba růžence je mocným duchovním prostředkem, který je vždy k dispozici. Využívejme jej zvláště v situaci omezených možností účastnit se bohoslužby. Sjednotit se můžeme při modlitbě na tento úmysl každý večer ve 20.00, ať sami či společně v rodinách. Další možností je modlitba liturgie hodin nebo duchovní četba Písma svatého. Upozorňujeme na zvláštní papežské rozhodnutí ohledně mimořádných možností získávat odpustky pro zemřelé v měsíci listopadu..

Pán Vás provázej svým požehnáním a ochranou!

***Za Českou biskupskou konferenci Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký***

Zdroj: www.cirkev.cz

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 7. 11. 2020 V NÁKLADU 200 KS.